

for de enkelte programmer, som udsendes, påhviler programselskaberne. Dette gælder såvel det økonomiske som det juridiske ansvar. Nævnet skal således ikke have noget selvstændigt ansvar for indholdet af de enkelte programmer. Klager over programmerne må rettes til det selskab, som selv har produceret programmet eller som har ladet programmet producere eller indkøbe inden for rammerne af sin tilladelse.

Et stort flertal i mediekommissionen har ment, at der, såfremt der etableres en tv-kanal udenfor Danmarks Radio, bør oprettes en for Danmarks Radio og al anden dansk radio- og fjernsynsvirksomhed fælles klageinstans til at behandle og afgøre klager over indholdet i radio- og fjernsynsprogrammer.

Kulturministeriet er enig i dette synspunkt og vil fremsætte forslag om oprettelse af en sådan fælles klageinstans inden udsendelsesvirksomheden i en ny tv-kanal påbegyndes. Man ønsker dog at afvente mediekommissionens afsluttende betænkning og herunder kommissionens forslag til de fremtidige rammer for Danmarks Radios virksomhed.

De tilladelser som nævnet skal udstede forudsættes at være tidsbegrænsede, men man har ikke ment på forhånd i lovforslaget at burde binde nævnet til et bestemt åremål for tilladelsen. Dette spørgsmål må indgå i nævnets overvejelser med henblik på fremlæggelsen af forslag til regler for ordningens nærmere udformning. Tilladelser bør dog som hovedregel ikke gives for et kortere åremål end 4-5 år, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

ad 2) Danmarks Radios nuværende virksomhed finansieres i henhold til den gældende lov om radio- og fjernsynsvirksomhed af afgifter for benyttelse af radiofoni- og fjernsynsmottagere (»licensen«), hvis størrelse fastsættes af ministeren for kulturelle anliggender efter indstilling fra radiatorådet og med tilslutning fra folketingets finansudvalg. Afgifterne opkræves af Danmarks Radio og indgår i en særlig fond, radiofonden, som bestyres af radiatorådet.

I mediekommissionen har man indgående beskæftiget sig med de mulige finansieringsformer for et øget udbud af dansk fjernsyn. Drøftelserne har især samlet sig om, hvorvidt en ny tv-kanal burde finansieres udelukkende ved licensbetaling eller anden form for brugerbetaling eller om der burde åbnes mulighed for en reklamefinansiering, helt eller delvist, af et tv-2.

En række medlemmer af mediekommissionen har været af den opfattelse, at licensbetaling er den mest ønskværdige finansieringsform også for et øget udbud af dansk fjernsyn. Licensen giver en fast årlig indtægt, og den er neutral i forhold til programmernes indhold.

Andre medlemmer af kommissionen har været kritiske overfor tanken om fuld licensfinansiering af en ny tv-kanal, dels fordi de ønsker at sikre en ny kanals uafhængighed af politiske beslutninger på det økonomiske område, dels fordi man finder at andre kilder kan inddrages til finansieringen, og endelig fordi man frygter, at der ikke ad licensvejen kan skaffes de nødvendige midler.

Den årlige drift for et tv-2 med 1.500 sendetimer pr. år og med en programsammensætning som i Danmarks Radios nuværende tv-kanal skønnes at ville beløbe sig til omkring 600 mill. kr. årligt. Såfremt dette beløb skulle dækkes ved licensforhøjelse, ville det under forudsætning af opretholdelsen af de hidtidige regler for licens betyde, at den nuværende farve-tv-licens, som pr. 1. april 1983 udgjorde 1.080 kr. årlig, skulle forhøjes til ca. 1.515 kr. årlig.

Flere af de forslag, der er fremlagt om nye tv-kanaler, forudsætter, at finansieringen sker via abonnementsbetaling. Det gælder således de københavnske dagblades forslag om en kanal i hovedstadsområdet og filmbranchens forslag om et dansk tv-2.

Teknisk bygger abonnementstanken på, at det er muligt at kode (»scramble«) tv-signalet på en sådan måde, at det kun kan gengives i sin oprindelige form i tv-modtagere, der er forsynet med eller koblet til teknisk udstyr, der kan dekode det scrambled signal, dvs. genskabe det oprindelige billede. På alle andre modtagere gengives intet billede, men et støjsignal.

I filmbranchens forslag regnes med en abonnementspris på 960 kr. årligt (inkl. moms), hvis 1/3 af husstandene med tv vil abonnere.

Hvis halvdelen af husstandene tegner abonnement, er prisen beregnet til 640 kr. om året inkl. moms. Hertil kommer udgiften til en dekoder, som antagelig vil komme til at koste fra 1.200-1.700 kr. pr. stk. Udover disse udgifter må der i et abonnementsystem også regnes med udgifter til markedsføring og abonnementspleje for at holde abonnementsstallet og dermed indtægten stabil.

Fordelen ved abonnementsystemet vil naturligvis være, at den del af befolkningen, der ikke ønsker et tv-2, heller ikke kommer til at betale for det. Mediekommissionen har imidlertid også overvejet abonnementssystemets mulige indflydelse på